Avançament editorial: El grup parlamentari d'Esquerra a Madrid revela algunes de les anècdotes que han donat més joc al Congrés durant aquesta legislatura

El front més calent

Amb pròleg de Joan Puigcercós i epíleg de Joan Ridao, el grup republicà fa a *El més calent... al front de Madrid* una crònica del periple d'aquesta legislatura, amb anècdotes sucoses com la conversa entre Puigcercós i Rubalcaba sobre l'opa de Gas Natural sobre Endesa i les negociacions de l'Estatut, les ocurrències de la ministra de Foment, les circumstàncies d'un viatge parlamentari al Japó amb Carme Chacón com a protagonista i les contradiccions del PSC votant a Madrid diferent que a Catalunya.

Joan Laporta amb la junta directiva de la penya blaugrana del Congrés ■ AVUI

'El més calent... al front de Madrid'

Andreu, Bonàs, Canet, Cañigueral, Cerdà, Oliva, Puig, Puigcercós, Ramon i Tardà expliquen les peripècies de l'aterratge a Madrid i dediquen el volum a Lluís Maria Xirinacs. Surt a la venda a finals de setmana i es presenta el dia 30. Editat per Meteora.

Madrid és blaugrana

El dijous 30 de setembre de 2004 no serà fàcilment oblidat al Congrés dels Diputats. Sobretot pels molts madridistes que es troben entre les gairebé dues mil persones que habitualment es mouen els dies feiners per les dependències de la Carrera de San Jerónimo. La tarda abans, des del gabinet de premsa d'Esquerra s'havia començat a fer córrer la veu que l'endemà potser acudiria al Congrés Joan Laporta, flamant president del Futbol Club Barcelona. Aquell dijous estava previst de constituir-se la penya barcelonista del Congrés dels Diputats, una vella idea del periodista de TVE Martín García Vega i de Joan Puigcercós, parlada entre ells dos en diverses ocasions en l'anterior legislatura. Puigcercós havia fet discretes gestions amb Laporta perquè estigués present en aquell acte; al president del Futbol Club Barcelona li feia il·lusió i, segurament i com a tothom, cert morbo.

Quan al voltant de les vuit del vespre Laporta va telefonar a Puigcercós per confirmar-li que finalment sí que seria present l'endemà al Congrés, Joan Puig es va encarregar de dir-ho a la resta de diputats catalans dels altres grups. Se'ls va demanar discreció per tal que res no pogués avortar la visita del dirigent blaugrana més popular i apreciat de la història recent. Membres de l'equip de premsa i assistents del grup es van mobilitzar per començar a escampar tímidament la notícia, sense donar-ne més detalls, per aixecar així encara més expectació i per reservar una sala on poder fer un càtering amb Laporta que servís com a bateig de la penya barcelonista del Parlament estatal. A les nou del matí del dijous, una convocatòria de premsa anònima, però amb la tipografia i l'esquema utilitzat habitualment pel Grup d'Esquerra, va començar a inundar les cabines que els mitjans de comunicació tenen al Congrés. A les deu, quan els informadors començaven a arribar, es va desfermar la història col·lectiva. "Laporta al Congrés!", anaven dient uns i altres mentre no paraven de trucar a Esquerra per si estàvem al darrere de tot plegat, cosa que, per respecte a la resta de diputats catalans també culers i barcelonistes acèrrims, vam desmentir. Laporta i el Barça eren i són cosa de tots. El mateix migdia de la visita de Laporta hi havia prevista la típica recepció protocol·lària dels caps d'estat estrangers que visiten Espanya. Aquell dia ho feia el primer ministre búlgar, Simeó de Saxònia-Coburg. El president del Congrés, Manuel Marín, i els serveis de protocol de la Cambra estaven flipant. A la portalada de ferro, un núvol de periodistes esperava l'arribada d'algú i passava olímpicament de Marín i de Simeó de Bulgària.

"Fins i tot els dos policies que custodiaven el Congrés es van quadrar davant el president del Barça"

"Després de la dictadura madridista, un president del Barça visitava el Congrés i hi campava per les dependències"

Quan van arribar Laporta i el directiu Toni Rovira el cop de flaixos va ser impressionant. Fins i tot els dos policies que custodiaven l'accés al Congrés es van quadrar i van saludar el president del Barça com si es tractés d'una autoritat de primer ordre. Tan bon punt van creuar l'accés, envoltats de fotògrafs, Laporta i Puigcercós es van fondre en una abraçada que l'endemà recollirien en portada *El 9 esportiu* i altres diaris. La indignació d'alguns mitjans de comunicació madridistes va haver de ser forçosament continguda, ja que Laporta va adoptar un paper molt seriós i institucional i no va fer cap proclama d'afirmació nacional catalana, per a desgrat d'alguns periodistes de la caverna que ja esperaven l'ocasió per criminalitzar-lo. Aquell dia, desenes d'uixers, algun policia i molts treballadors del Congrés van sortir de l'armari. Després de dècades de dictadura madridista, un president del Barça visitava el Parlament espanyol i campava *a sus anchas* per les dependències. Il·lusionats, l'aturaven per saludar-lo i retratar-s'hi. Després d'un parlament, a la sala Sagasta plena de gom a gom, compartit amb el periodista i nou president de la penya barcelonista, Martín García Vega –gran defensor del Govern catalanista i d'esquerres–, Laporta i la caravana culer va desplaçar-se fins al bar de l'hemicicle per fer un esmorzar multitudinari. ■